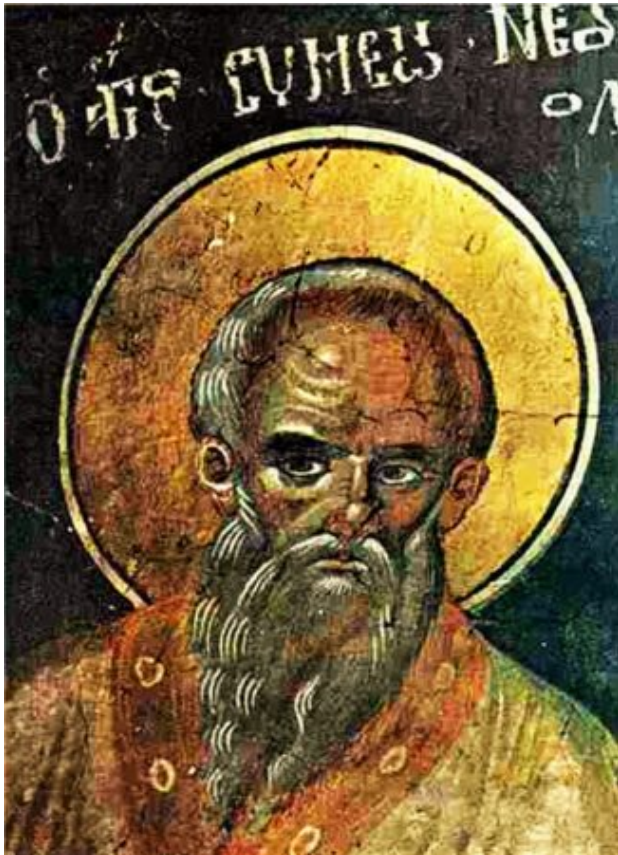

12 Φεβρουαρίου 2022

Άγιος Συμεών: Σε όποιον χτυπά με επιμονήν ανοίγει τας θύρας της βασιλείας Του!

/ [Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα](#)

Άγιος Συμεών ο Νέος Θεολόγος.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου Λόγος ΚΒ'

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=333139>

Όταν δηλαδή έγινε μοναχός τον συνήνησα, κατά το τρίτον ή το τέταρτον έτος ευρισκόμενον εις την μοναχικήν ζωήν και ενώ διήγε το τριακοστόν δεύτερον έτος της σωματικής του ηλικίας.

Επειδή δε τον εγνώριζον πολύ καλώς, αφού ήτο φίλος μου και συνανεστρεφόμεθα, διά τούτο εκάθησε και μου διηγήθη τα εξής:

«Μετά την θαυμαστήν εκείνην μεταβολήν και την εκδηλωθείσαν εις εμέ θείαν βοήθειαν και παρουσίαν δεν παρήλθον, λέγει, πολλάί ημέραι και ήρχισαν να πίπτουν επάνω μου, συνεχείς πειρασμοί της ζωής, με αποτέλεσμα να βλέπω τον εαυτόν μου να εμποδίζεται από αυτούς να προκόπη εις την μυστικήν ζωήν και σιγά - σιγά να καθυστερή εις την πνευματικήν του πρόοδον, και επιθυμούσα να ευρεθώ μακράν από όλον τον κόσμον και εις την μοναξιάν να επιζητώ εκείνον ο όποιος εφανερώθη εις εμέ -διά τούτο έχω πλήρη πεποίθησιν, αδελφέ, ότι ηύδόκησε να φανερωθή πλήρως εις εμέ, ώστε να φέρη εμέ τον ανάξιον πλησίον του και να με απομακρύνη από όλον τον κόσμον-.

Επειδή δε δεν κατώρθωσα να πράξω συντόμως τούτο, και αφού σιγά - σιγά ελησμονούσα όλα όσα προείπον, κατέληξα εις πλήρη πνευματικήν τύφλωσιν, ώστε να μη ενθυμούμαι ούτε μικρόν ούτε μεγάλο από όσα προείπον, ενίοτε μάλιστα ούτε και τας πιο απλάς έννοιαις. Συνεπεία τούτου υπέπεσον εις περισσοτέρας αμαρτίας από όσας διέπραξα προ της θείας εκείνης αποκαλύψεως και εξούσα εις την αμαρτίαν, ωσάν να μη ήκουσα ή μη αντελήφθην ποτέ τα άγια λόγια του Χρίστου.

Ακόμη και τον άγιον εκείνον γέροντα, ο όποιος τότε με ελυπήθη και μου έδωσε την σύντομον εκείνην εντολήν και μου έστειλε το βιβλίον διά το οποίον ωμίλησα, τον έβλεπον ωσάν ένα συνηθισμένον άνθρωπον και ούτε καν απλήν αντίληψιν είχον δι' όσα μου εφανερώθησαν εξ αιτίας εκείνου.

Σου λέγω δε αυτά, λέγει, διά να πληροφορηθής με ακρίβειαν εις ποιον βάραθρον καταστροφής κατέπεσον εγώ ο ελεεινός εξ αίτιας της πνευματικής μου νωθρότητος και να θαυμάσης και να εκπλαγής με την ανείπωτον αγαθότητα που έδειξεν εις εμέ ο Θεός εν συνεχεία.

Διότι -δεν γνωρίζω πώς να το διατυπώσω- κατά τρόπον ανεξήγητον παρέμεινε

μέσα εις την δυστυχισμένην καρδίαν μου η προς τον γέροντα αγάπη και εμπιστοσύνη μου, εξ αιτίας της όποιας, όπως νομίζω, ύστερα από τόσα χρόνια ο φιλόανθρωπος θεός αφού με ηλέησε χάρις εις τας προσευχάς εκείνου και αφού διά του ίδιου γέροντος με ήρπασε πάλιν από την πολλήν πλάνην και από το βάθος της αμαρτίας, με έσωσε.

Διότι δεν απεμακρύνθη εντελώς εξ αυτού ο ανάξιος, αλλα εξωμολογούμην εις αυτόν όσα έπραττα και εις το κελλίον του επήγαινα συχνά, όταν μετέβαινον εις την πόλιν, αν και δεν ετήρουν τας εντολάς του ο ασυνείδητος.

Τώρα δε, καθώς βλέπεις, ηξίωσε ο εύσπλαγχνος Κύριος εμέ τον πράγματι ανάξιον να ευρίσκωμαι συνεχώς μαζί του, αφού παρέβλεψε τα αναρίθμητα αμαρτήματα μου και διευθέτησεν ούτω τα πράγματα ώστε να γίνω μοναχός από τον άγιον αυτόν γέροντα. Με κόπον, λοιπόν, πολύν και με περισσότερα δάκρυα και τελεία απομάκρυνσιν εκ των οικείων μου και με τελείαν υπακοήν και τελείαν αποβολήν του ιδιικού μου θελήματος και με πολλούς άλλους σκληρούς αγώνας και πράξεις, προχωρών ασταμάτητα και ανυποχώρητα, ηξιώθην να ίδω και πάλιν μικράν και ολίγην και μόλις διακρινομένην ακτίνα του γλυκυτάτου και θείου εκείνου φωτός· θέαμα όμως τόσον καταπληκτικόν ωσάν εκείνο που τότε είδον, ουδέποτε μέχρι τώρα ηξιώθην να ίδω».

Αυτά, λοιπόν, και άλλα πολλά μου έλεγε κλαίων. Εγώ δε ο δυστυχής ακούσας τα άγια λόγια εκείνου και αντιληφθείς ότι ήτο ολόκληρος γεμάτος από την θείαν χάριν και πραγματικός σοφός, καίτοι δεν διέθετε κατά κόσμον σοφίαν και επί πλέον ότι είχεν αποκτήσει εκ της ασκήσεως πλήρη γνώσιν της ουσίας των πραγμάτων, τον παρεκάλεσα να μου είπη πώς έχει την δύναμιν η πίστις να επιτελή τόσον θαυμάσια έργα, και τον παρεκάλεσα ακόμη να μου τα εκθέση εγγράφως αυτά χάριν διδασκαλίας.

Αυτός πράγματι ήρχισε να λέγη και δεν εδίστασε να γράψη όσα έλεγε, τα όποια και -διά να μη μακρύνη πολύ ο λόγος τώρα- θα διηγηθώμεν μαζί με άλλα κατά την διάρκειαν φαγητού εις όσους δέχονται με πίστιν τα γραμμένα.

Διά τούτο σας παρακαλώ, αδελφοί μου, εν ονόματι του Χριστού, ας ακολουθήσωμεν και ημείς φιλοπόνως τον δρόμον των εντολών του Χριστού, και ας είμεθα βέβαιοι ότι δεν πρόκειται να εντροπιασθώμεν

Αλλ' όπως εις όποιον χτυπά με επιμονήν ανοίγει τας θύρας της βασιλείας του και δίδει εις όποιον το ζητεί Πνεύμα ευθές και πανάγιον και δεν είναι δυνατόν να μη εύρη όποιος ζητεί με όλην την ψυχήν του κάτι και να πλουτήση με τον θησαυρόν

των πνευματικών χαρισμάτων αυτού, τοιουτοτρόπως και σεις και σεις απολαύσατε τα ανέκφραστα αυτού αγαθά, τα οποία ητοίμασε δι' εκείνους που τον αγαπούν και τα οποία εδώ μεν τα γνωρίζομεν μερικώς και με την άνωθεν σοφίαν, εις την μέλλουσαν δε ζωήν θα τα γνωρίσωμεν τελείως μαζί με όλους τους αγίους εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών, εις τον οποίον ανήκει αιωνίως η δόξα εις όλους τους αιώνας. Αμήν.

Απόσπασμα από το 22ο λόγο των Κατηχήσεων του αγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου σε μετάφραση, σχόλια, Ηλία Τσιάκου, (θεολόγου, νομικού), κείμενο Basile Krivocheine, όπως περιέχεται στον τόμο «Συμεών του Νέου Θεολόγου», 3, της σειράς Άπαντα των Αγίων Πατέρων, των εκδόσεων «Ωφελίμου βιβλίου», Αθήνα 1977.

<https://bit.ly/3Jm2dQn>